

Joan Vinyoli - Marià Manent

Barcelona, 28 setembre 1938

Estimat amic: ja fa molts dies que us so-
lia escriure però la molta feina, sense dubte
excessiva, no m'ha deixat el moment de calma
que necessito per a fer-ho. Cada dia m'adono més
de la bona cosa que saben ser els tres dies a Vila-
drau. Sabia que m'espiauen canvis. I ja ve que
no ha parat res d'important, el bloc de treball que
m'han assignat és incomparablement més feixuc
que el d'abans. Depto que ~~per~~ pugué repetir la
dolça aventura - en les circumstàncies actuals
mereix aquest nom - de passar uns dies tan bonics
com aquells. Em puto que ni els cinc dies de
vacances que esperava tenir no em seran gume-
ros. I encara m'esperen per a un termini que
no es pot predir cosa molt més desagradable. Heu
tot, tinc esperances de poder anar sortejant els
obstacles que es vagin presentant. De moment, aprofito
els minuts que tinc per a mi de la millor manera
que puc. Ara m'adono - i pensem-ne ja això -
que he parlat més del compte, de les meves coses.

Us copio el poema de Rilke que vaig quedar
en enviar-vos. També us faig arribar alguns poe-
mes de Rilke que he traduït. Encara hi ha en

els alguna cosa de prouisió. setales. En tornas de Viladran, vaig passar una nit treballant amb una mica de mit volie bonadros i provatures comencables fa molt de temps. M'agradaria saber que us semblen. Sense donar-li més importància que la d'un exercici, un fa de totes maneres, una carta d'les i trobar-me resoltos i refets mes formes i paraules que altre temps me semblava impossible de fer vivime en català.

A la tornada de Viladran, quan pensava encara com unapunava com és bonic d'enviar una carta a algú que en esta manera viu separat, aïllat del món. Sentia la carta com un ésser lliure, secret, gairebé invisible, no sensible al món circumdant i que fa particip d'aquest món al qui l'envia. És distant que estigui d'ell. I així pensava com la meua carta arribava a través d'aquest aire i d'aquests paratges tan bells, tan auyles i tan plens de vents i de silencis d'arbres. I quan es arribés, vos la prendria amb aquella sollicitud especial de qui viu com una mica separat del món i que no veu dels amics que hi viuen. A través de la carta sentia com si fos possible fer-me

- 2 -

una mica solitari i silencios. Una de les coses
més desagradables, aquí, és el sooll i la mul-
titud.

I també, per estar ~~amb~~ contacte, roent, amb
la salut d'aquests bons indrets, per les cartes que
esperaria de vos. I per saber del què aneu fent.
Hi hauria versos nous. La impressió de veure'n
algun. I al meu torn, per vos arribar, un
avui bo faig, les meves provocacions o muni-
ment el meu desig de treballar etc...
Perdonem l'excessiva confiança i l'impetu-
desig de correspondència. Realment no n'he
tingut mai cap idea de la més elemental
amb els amics. Però aquesta vegada, e' un
fa escament i bonic de continuar amb una
esta regularitat una relació tan amable i
delicada com la vostra.

Recordo perfectament un vespre que tot el
dia eren espats. La taula parada i en-
toru d'ella els vostres i vos, i jo, rient un
poc, acollit, apafat jueament i dolcament
i abandonat també jueament i dolcament
en el cercle per on, malgrat la pena vetlla

una via que ve de la força d'estos junts; entre
 aquesta força i aquesta profunda cohesió contra
 tot el de fora, cosa en les parets de cambres eta-
 peïdes, amofitades en cada indret per l'escalí.
 Els objectes on ell es posa i don s'inclina
 constantment, creant aquesta atmosfera que
 he respirat i que me feia tant de bé. Això
 que un dia vol expressar d'una manera més
 efusiva que amb mots al capdavant promu-
 laris, l'apassionament que sento per vos i per la
 vostra família. Us prepo que el feu present d'una
 manera especial a la vostra muller i a tots
 els altres els meus records més afectuosos.
 I gràcies per a les vostres neves. Pots poder dir
 que me records molt d'elles... Tots m'han
 deixat amb un gran deute de simplicitat i
 d'estimació.

Vostre, amb l'afecte de sempre

Jungoli

Casa l'Herbolari

23 · XII

1938

Estimat Vinyoli: Perdona que hagi trifat tant a agrair-vos la vostra carta — una carta meravellosa, acompanyant un poema meravellós. El vostre sonet és dels més admirables de la nostra poesia. Teniu, realment, el do misteriós de saber escar un tema antic com si no hagués estat mai cantat per cap altre poeta; els enamorats que passen somnolament en el vostre sonet són d'una novetat absoluta, tot i semblar-nos una emoció tan antiga, i ens encomanen el seu abandonament com d'àngels confosos. Crec que és un dels millors poemes que heu escrit, potser el millor de tots (almenys des que comença fins ara). No sabeu com us agraeixo la bondat d'haver-me'l fet conèixer, i tindré com un do assenyalat de la vostra amistat que m'envieu de tant en tant nous poemes. Que és admirable haver escrit versos així en aquests temps sinistres!

Eníciis, també, pel poema de Rilke (em serà
 utilíssim el dia que em decidirà a escriure
 aquells comentaris de què us usif parlar)
 i per la fórmula per fer torrons de novell
 d'on, que us he suggerit uns comentaris
 tan deliciosos sobre l'esperit del Nadal.

Tots els de casa agraïen els vostres
 records i us saluden amb afecte. Espe-
 ren que, així que us sigui possible, ens
 farem una nova visita, i que tindreu ocasió
 d'admirar, com nosaltres aquests dies, en que
 tenim un fred de 7° sota zero, les fantas-
 magories del gel. Els nens us envien
 molts petons i m'encarreguen que us prefui
 força perquè torneu a fer-nos companyia.

Maneu sempre el vostre devot amic
 Manià manent

Viladran 15 gener 1939.

Dr. Joan Vinyoli,
Barcelona.

Estimat amic:

Com veieu, he arribat per a mi el moment d'acollir-me a l'ajut dels amics de la Institució de les Lletres. Jo hauria baixat demà a Barcelona, però sóc al llit, amb una grip molt molesta. He escrit a en Ribes per demanar-li que procedi tramitar-me amb tota urgència l'ajornament de què vam parlar amb vos l'última vegada que ens vam veure. Us agrairé de cor que, tan aviat com us sigui possible, feu una visita a en Ribes i l'insteu perquè s'ocupi amb interès d'aquest afer. Sé que us estime molt i una apel·lació de la vostra amistat serà, n'estic segur, d'una gran eficàcia.

He organitzat una campanya per obtenir un ajut dels escriptors de Nord-Amèrica en favor dels de Catalunya. Confio que aviat es rebran papers de pocsius, i us he posat a la llista dels que hauran de beneficiar-se d'aquest ajut, si és que arriba a bon terme. Us agrairé que doneu una part de les provisions que us siguin

transmes a l'amic Teixidor. No parles a ningú,
 us ho prego, d'aquestes perspectives d'allargament
 de la penúria de puerils. No crec que l'ajut
 que vingui sigui molt abundant i dissortada-
 ment l'auxili no podrà arribar a tots els
 camps el problema dels quals voldríem re-
 soltre.

Afruit per tot, us abraça el vostre
 devot amic

Manà mantent

BARCELONA
CRAYWINCKEL, 24

Sr. Joan Vinyoli,
Barcelona.

Estimat amic: Em permeto cridar-vos l'atenció sobre aquest llibre de Guerau de Liost. Crec que és, indiscutiblement, un dels tres o quatre llibres de valor "europeu" que han produït les nostres Lletres modernes. El pròleg, del nostre comú amic Bofill i Ferro, representa un moment de màxima maduresa en la seva obra crítica. D'ell ha dit Tomàs Garcés que "és un dels millors estudis de poesia que s'han escrit en català".

Us saluda amb afecte el vostre amic,

Maria Manent

16.I.49.